

Τώρα ὅμως 'ς τὴν τελείαν ,
 Καὶ ἀνδρίσιαν ἡλικίαν ,
 Εἶναι ἄπρεπον νὰ στέρξω
 Μὲ μωρὸν παιδὶ νὰ παίξω.
 Τί γελαῖς ; τί μὲ κυττάζεις ;
 Τί τοῦ 'χάκου μὲ πειράζεις ;
 Ἢξευρέ το , δὲν μὲ πέρνεις .
 Κ' ἄφησέ με , μὴ μὲ σέρνης .
 Νὰ , ἡ Μάνα σου φωνάζει ,
 Τὴν ἀκοῦς ; ἐμένα κράζει .
 Ὅθεν πλέον θὰ σ' ἀφήσω ,
 Καὶ αὐτὴν θ' ἀκολουθήσω .
 Ἡ ἀλήθεια , σὲ λυποῦμαι .
 Πλὴν μ' ἐκείνην συμφωνοῦμε .
 Βλέπεις εἴμασθε εἰς μίαν
 Καὶ οἱ δύο μας ἡλικίαν .

~~~~~

64. Ἡ Ἀφροδίτη μιᾷ φορᾷ

Ἐλούσθη 'ς τὰ λουτρά της ,
 Κ' ἐμπέρδευσεν εἰς τὰ νερά
 Τ' ἀθάνατα μαλλιά της .
 Ὁ Ἔρως τὴν παρατηρεῖ ,
 Μητέρα , λέγει , στάσου ,
 Μιὰ μηχανή μου ἔμπορεῖ
 Νὰ λύσῃ τὰ μαλλιά σου .